

[Carl F. Madsen.]

fastere sammen om deres Organisationer, og de vil ved forenede Kræfter søge at ryste det Aag af deres Skuldre, som de nuværende Magthavere søger at lægge paa dem. Jeg ved meget vel, at det fra anden Side er blevet sagt, at Loven ikke alene tager Sigte paa Fagforeningerne, men paa hele Organisationsvældet, som man altsaa ønsker at komme til Livs. Men det er ikke rigtigt. I Folketingsbetænkningen af 12. December 1928 er der gjort Rede for, hvem Lovforslaget ikke omfatter. Fler-tallet ønsker ikke at ramme Sammenslutninger af Personer, siger man, det være sig Sammenslutninger af religiøs eller filantropisk Natur, som giver Medlemmerne en indbyrdes Fortrinsret, og ogsaa andre falder udenfor Lovens Rammer. Naar man læser denne Sætning, henledes Tanken uvilkaarligt paa et meget omstridt Forbund her i Landet. Jeg tænker paa et, der hedder saadant noget som „Kristeligt dansk Fællesforbund“, et Forbund, som bestaar af et Par Tusinde Mennesker, nogle Arbejdere og nogle Arbejdsgivere, men som vist ikke er mere kristelige, end jeg er — jeg tilhører ogsaa Folkekirken, og det gør vel de fleste her. Foreningen pynter sig med dette Navn „Kristeligt dansk Fællesforbund“, og dens Opgave er at bygge Huse og lave til disse Huse, hvad der hører til. Det er en Organisation, som gaar sine egne Veje, og det skal den ogsaa have Lov til; men undertiden naar den ikke har Arbejdere nok af dem, der staar i Organisationen, kommer den f. Eks. til Malerforbundet eller til andre Organisationer og beder om at faa Arbejdskraft dèr. Saa har denne Organisation faaet det Svar: Ja, men I vil jo leve jert eget Liv, I har dannet eders egen Organisation, og kun naar I har særlig meget at bestille, kommer I og vil have Arbejdskraft hos os. Men saadan kan vi ikke lege, for saa snart det Arbejde er færdigt, er vi de første, der bliver smidt ud igen; det vil vi ikke indlade os paa. Saaledes forholder det sig i Virkeligheden mellem „Kristeligt dansk Fællesforbund“ og Arbejderne, og jeg synes, det er ganske naturligt og rimeligt, at vi ikke lader os bruge saadan i Ny og Næ, naar det behager de andre — der maa være lige Ret. Der er, som sagt, brugt den Vending i Betænkningen, at de kristelige er der ikke tænkt paa, de falder ikke ind under Loven lige saa lidt som de filantropiske Foreninger, og jeg maa altsaa antage, at der nærmest hentydes til den nævnte Forening, ellers kan jeg ikke i mine

vildeste Fantasier forstaa, hvad det er, man spekulerer paa.

Jeg skal nu ikke fordybe mig videre i dette, men slutte med at udtale, at da Lovforslaget, efter hvad jeg her har oplyst, er i højeste Grad uklart affattet, og da den højtærede Handelsminister ved sine Udtalelser ikke paa nogen som helst Maade har bidraget til at hæve det Taageslør, som omgiver Lovforslaget, men tværtimod har søgt at indhulle det i endnu mere Mørke, og da Lovforslaget med dets meningsløse Straffebestemmelser, hvortil der neppe findes Mage i noget andet Land, kun kan opfattes som et brutalt Overgreb mod den arbejdende Befolkning, og da i særlig Grad Arbejderklassen, maa jeg fraraade Tingets ærede Medlemmer at stemme for det foreliggende Lovforslag og i indtrængende Ord opfordre dem til at stemme mod det.

Jeppesen (Drusebjerg): Gennem den Behandling, som den foreliggende Sag har været Genstand for i det høje Ting, er det blevet mere og mere klart, at den ikke er moden til Løsning, thi naar en Sag skal være moden til Løsning, skal der for det første være et vist Grundlag for dens Gennemførelse, og for det andet bør den være vel forberedt igennem et Forarbejde indenfor Administrationen. Og det kan ingenlunde siges at være Tilfældet med denne Sag.

Der er under Sagens Behandling i Udvalget blevet rejst en Række Spørgsmaal, men disse Spørgsmaal er ikke blevet besvaret. Der er i de fleste Tilfælde blevet henvist til Domsmagten som den, der skulde give Svaret paa disse Spørgsmaal, men det er jo nu en Gang ikke rigtigt, det falder ikke sammen med hævdvunden dansk Skik. Det plejer at være Lovgivningsmagten, der trækker Grænsen, klart og skarpt, saaledes at Domsmagten med Lethed kan finde ud af, hvad der er Lovgivningsmagtens Mening, men det er ingenlunde Tilfældet med dette Lovforslag, som efter alt at dømme snart vil faa Lovskraft. Jeg kan ikke se rettere end, at Lovgivningsmagten her har givet en Ret og en Pligt fra sig, som ene og alene tilkommer *den*, og overdraget denne Ret og Pligt til Domsmagten. Jeg føler mig overbevist om, at dette vil faa meget uheldige Følger.

For at en Lov skal blive modtaget med Forstaaelse ude i Befolkningen, maa den være saaledes, at man føler, at den er blevet til i Overensstemmelse med et Flertal af den Befolkning, som den vil komme til at omfatte. Men det er heller ikke Tilfældet